

El coiot i les estrelles

(Una adaptació per a infants del conte «El coyote y las estrellas» de la Tribu Navajo d'Amèrica del Nord)

Fa molt de temps, quan el cel nocturn encara era fosc com el carbó i no hi havia estrelles per il·luminar-lo, els animals es van reunir per parlar del problema. La nit era massa fosca, i molts tenien por d'allò que no podien veure. Van decidir que calia fer alguna cosa.

El primer que va parlar va ser el savi ós:
—Jo crec que hauríem de fer servir la màgia per posar llum al cel. Però no sé com fer-ho.

La guineu, que sempre tenia bones idees, va suggerir:
—Podríem agafar petits trossets de llum del sol i enganxar-los al cel. Així tindríem petites llums brillants per a la nit.

Tots els animals van estar d'acord, i aviat van començar a recollir petits raigs de sol que s'havien quedat atrapats a les fulles dels arbres, a les gotes de rosada i a les petxines de riu. Els van posar en una gran manta negra, preparada per penjar-la al cel.

Entre tots els animals hi havia un coiot, curiós i entremaliat. Mentre els altres treballaven amb cura, ell rondava inquiet, mirant la manta

plena de llumetes. Li fascinaven els brillants puntets de llum, però també li semblava molt avorrit el procés de col·locar-los un per un al cel.

—Per què hem de ser tan lents? —es va queixar el coiot—. Jo puc fer-ho molt més ràpid!

Els altres animals li van demanar paciència. Volien que les llumetes es col·loquessin de manera ordenada, formant figures boniques al cel. Però el coiot no escoltava.

Una nit, quan ningú mirava, el coiot va agafar la manta plena de llums. Amb un moviment ràpid, la va sacsejar amb força perquè totes les petites llums volessin cap al cel d'una vegada. Les llumetes van escampar-se de manera caòtica, creant un cel ple de punts brillants per tot arreu.

Quan els altres animals van veure el que havia fet, es van enfadar molt:
—Coiot! Ens has arruïnat el treball!

Però quan van aixecar els ulls, es van adonar que el cel, tot i ser desordenat, era impressionant. Les petites llums brillaven de manera que semblaven dansar en la foscor, i alguns dels animals fins i tot van començar a reconèixer formes entre elles.

El coiot, orgullós del que havia fet, va dir:
—Jo sabia que quedaria bé. Potser no és ordenat, però és viu, com la natura mateixa!

Des d'aquella nit, el cel mai va tornar a ser fosc. Les llums que el coiot havia escampat es van convertir en les estrelles, i encara avui en dia brillen per guiar-nos en la foscor.

I si alguna vegada veus una estrella fugissera, recorda que és el coiot jugant amb les estrelles, assegurant-se que el cel mai sigui avorrit.

Preguntes per dialogar amb els infants:

Per què creus que el coiot no va voler col·locar les estrelles una per una com volien els altres animals? Creus que va ser una bona idea sacsejar la manta? Per què?

Els animals es van enfadar amb el coiot al principi, però després van veure que el cel havia quedat molt bonic. Què ens ensenya això sobre com a vegades les coses inesperades també poden ser especials?

Si poguessis dissenyar un cel ple d'estrelles, com el faries? Les posaries en línies, formes o les escamparies per tot arreu?

El conte explica que les estrelles són al cel gràcies al coiot. Quines altres històries creus que podrien explicar els misteris de la natura, com el Sol, la Lluna o els núvols?

Creus que els animals podrien haver col·laborat amb el coiot per aconseguir un cel que agradés a tothom? Què significa treballar en equip per tu?